

Fjärde internationalen: Resolution om Syrien

[Följande resolution antogs med överväldigande majoritet vid Internationella kommitténs möte den 25 februari 2014. Översättning från den engelska versionen på [International Viewpoint](#), Göran Källqvist.]

Det pågående upproret mot Assads diktatur som inleddes i mars 2011 är en rörelse för demokratiska, sociala och ekonomiska rättigheter liknande den som bröt ut i Tunisien och Egypten i slutet av 2010 och början av 2011. Den är en del av de ”arabiska upproren”.

Upproret i Syrien är en revolutionär process för politiska förändringar, demokrati, social rättvisa och mot religiös sekterism. Denna politiska revolution har utan tvekan en massbas, vilket visar sig i det faktum att Assadregimen efter nästan tre år inte har lyckats besegra oppositionen militärt eller politiskt. Det finns områden i landet som är fria från regimen kontroll.

Regimens förtryck mot denna revolt har varit fasansfullt. Efter nästan tre år är det över 130.000 döda, 4,5 miljoner tvångsförflyttade och mer än 3 miljoner flyktingar från ett land med 24 miljoner invånare.

Den sociala och ekonomiska bakgrunden är samma som i andra delar av regionen: efter 40 år med familjen Assad vid makten råder det massiv arbetslöshet, fattigdom och korruption. På 1960-talet gjordes omfattande nationaliseringar, men sedan 1990-talet har det genomförts ekonomisk liberalisering och privatiseringar. Det har lett till en dramatisk ojämlikhet vad gäller välstånd, och befolkningen har utarmats. Redan i början av upproret hade tillväxten och utvecklingen stannat av, inflationen hade skjutit i höjden till mer än 100% per år, och arbetslösheten var troligen 30%. Hälften av de arbetslösa är utbildade och yrkesutbildade ungdomar under 24 år som strävar efter ett bättre liv.

Den förtryckande regimen i Syrien har härskat sedan 1970, då Hafiz al-Assad tog makten efter en kupp. Trots sina sekulära anspråk anammade den syriska regimen ett sekteristiskt, släktbaserat gunstlingssystem för att befästa sin makt.

För att öka sin legitimitet har regimen sedan 1970-talet uppmuntrat ett konservativt islam, inklusive att ge stora bidrag till islamiska skolor och propagera islam i media. Efter protester från en del kända sunnitiska religiösa personer genomförde Hafiz al-Assad 1973 en förändring av den nya konstitutionen och slog fast att ”presidentens religion är Islam”. Denna artikel behölls i den ”nya” konstitution som antogs av den nuvarande regimen i mars 2012. Den lade till en ny paragraf: ”All lagstiftning grundas på islamisk rättsfilosofi.” Bashar al-Assad fortsätter denna politik och har ökat samarbetet med religiösa samfund och även påskyndat den nyliberala politiken. Dessa åtgärder åtföljs av censur, samtidigt som religiös litteratur och islamisering av den högre utbildningen gynnas.

Regimen har drivit igenom ett hårt grepp om den alawitiska folkgruppen och tvingat många av dess fattigaste ungdomar till armén. Den har försökt undanröja avvikande åsikter bland alawiterna för att förvandla dem till en politisk sekt knuten till sin klan, men utan att lyckas med det.

Den alawitiska folkgruppen har inte gynnats av någon speciell ekonomisk politik som favoriserat dem. Alawibergen [Jibāl al-‘Alawīyin – en bergskedja i västra Syrien mot Medelhavskusten] är landets näst fattigaste region efter den nordöstra regionen, som i huvudsak befolkas av kurder. Precis som resten av landet har regionen och alawiterna drabbats av den ekonomiska liberaliseringen, avskaffandet av understöd och hög inflation.

Den syriska regimen utnyttjar sekterismen på ett medvetet och genomtänkt sätt, speciellt för att handplocka livvakterna till förtryckarapparaten kring Assad.

Den imperialistiska ockupationen av Irak och fiendskapen mellan Saudiarabien och Iran har också

bidragit till att den religiösa fundamentalismen har spridit sig i regionen. Det har också den internationella antikrigsrörelsens underlåtenhet att stöda revolutionen i Syrien.

Trots att Assadregimen utmålar sig som ”socialistisk”, nationalistisk och alliansfri, så har den varit en nyttig allierad till imperialismen. Den har upprätthållit fredlig samexistens med Israel, förtryckt palestinierna (1976 gick den in i Libanon för att hjälpa till att krossa PLO), deltog 1990 i det USA-ledda Gulfkriget mot Saddam Hussein, och har låtit USA använda sina fångelser för tortyr som en del av kriget mot terrorn.

Imperialismen är beredd att låta Assad försvinna inför upproret, men vill till varje pris behålla regimens och statens infrastruktur. USA har lärt sig av katastrofen i Irak, där resultatet trots militär seger har blivit att USA och Storbritannien inte lyckats uppnå sina politiska mål.

Imperialismen vill ha en ”jemenitisk” lösning, där regimens galjonsfigur försvinner men regimen själv blir kvar. Det innebär att oppositionen måste tvingas att gå med på någon sorts maktdelning med det syriska Baathpartiet. Det imperialismen fruktar mest är en seger för det folkliga upproret mot Assad, vilket skulle kunna ge ny energi åt de arabiska upproren som har kört fast i Egypten, Tunisien och på andra ställen. Det visar sig i det avtal om att avlägsna och förstöra de kemiska vapnen som undertecknades med Ryssland som mellanhand, ett avtal som legitimerade Assadregimen och undergrävde upproret samtidigt som det bortsåg från användandet av andra lika destruktiva vapen. De pågående fredssamtalen är också ett försök att splittra motståndet och tvinga Fria syriska armén och Syriska nationella rådet att dela makten med Assadregimen för att bekämpa ”terrorismen”.

Ryssland är, tillsammans med Iran, Assads främsta uppbackare, och tillhandahåller de vapen som behövs för att besegra oppositionen. Rysslands enda flottbas utanför det tidigare Sovjetunionen finns i Syrien, och det behöver allierade i regionen som kan stöda dess geostrategiska intressen. Folket i Syrien måste bli fritt att avgöra sin egen framtid, fritt från all utländsk inblandning – inte bara från den amerikanska och brittiska, utan också den ryska imperialismen.

De krafter som är mot regimen är av en ytterst varierande och motsägelsefull politisk karaktär. Det finns en liten men betydelsefull, progressiv och demokratisk vänster, som främst är organiserad i de lokala samordningskommittéerna. Denna del upplever en blygsam tillväxt.

De islamistiska krafterna, som har stöd från olika utländska krafter (i första hand Qatar och det saudiska kungadömet), strider sinsemellan – både militärt och politiskt. En av de mest positiva utvecklingarna under de senaste månaderna har varit att stora delar av befolkningen har gjort motstånd mot dessa islamistiska krafter.

En betydande del av upproret har bestått av kvinnor, inklusive vid frontlinjen mot de fundamentalistiska krafterna, som försöker begränsa kvinnornas rättigheter ännu mer.

Men de fundamentalistiska islamisterna är mycket starkare nu än i början av kriget. De har fått pengar och resurser från staterna vid Persiska viken, vilket har givit dem allt större militära fördelar och därför har gjort det möjligt för dem att dra till sig frivilliga. Trots USA-imperialismens hycklande påstående att den stöder oppositionen, har den hindrat leveranser av de vapen till Syriska nationella rådet som det har bett om för att försvara sig mot Assads armé.

Konflikten i Syrien utgör ett ideologiskt dilemma för imperialismen. Kriget mot terrorn har varit ett ideologiskt kitt som den har utnyttjat för att få stöd för sina interventioner i Irak och Afghanistan, och för att ersätta illojala lokala tyranner med en av väst godkänd demokrati. Detta dilemma stärker imperialismens avsikt att få till stånd en ”jemenitisk” lösning på konflikten. Därför vill imperialismen att konflikten inte ska överskrida vissa gränser. Om oppositionen segrar och Assadregimen faller så skulle det ge imperialismen ytterligare ett slag och ge hopp till miljontals att de arabiska upprorens revolutionära process inte är fullbordad.

Även om imperialismen nu hävdar att den är bestört över Assads brott, så begränsar den aktivt all direkt humanitär hjälp och allt direkt militärt stöd till det syriska folkets uppror.

Vi kan inte hålla tyst om Assadregimens brott och vi kan inte förhålla oss neutrala under denna konflikt. Vi behöver argumentera bestämt mot de inom vänstern som har anammat ett ”läger-tänkande” [campism] i sin inställning till Assads regim. För revolutionära marxister är valet uppenbart: solidaritet med Syriens folk i dess kamp för demokrati, social rättvisa och mot den religiösa sekterismen tills Assadregimen faller.

Som revolutionära marxister står vi för:

1. Ner med Assad. Solidaritet med upproret och särskilt alla progressiva, demokratiskt sekulära krafter.
2. Stöd det syriska folkets rätt att kämpa för sina demokratiska rättigheter och för social och ekonomisk rättvisa. Solidaritet med Syriens kvinnor som kämpar för sina rättigheter.
3. Mot all direkt utländsk militär intervention, vare sig det är från de imperialistiska länderna, Ryssland, regionala stater eller Hizbollah.
4. Stöd det syriska folkets rätt att avgöra landets framtid fritt från all utländsk intervention.
5. Stöd det syriska folkets rätt att ta upp vapen för att försvara sig mot Assad, och få dem varifrån det än vill.
6. För det kurdiska folkets politiska, medborgerliga och kulturella rättigheter.
7. Ett omedelbart massivt program för humanitär hjälp till flyktingarna.
8. Öppna gränserna till Europa för att ge skydd och hjälp till flyktingarna var än de vill slå sig ner.
9. Försvara de demokratiska rättigheterna i Europa och gå mot alla angrepp på de medborgerliga rättigheterna i namn av ”krig mot terrorn”. Ingen kriminalisering av de som kämpar mot Assad.
10. Fördöm alla urskillningslösa angrepp på civila och för rättegångar mot de som varit inblandade i krigsbrott.

Vi bör ha som mål att bygga solidaritetskampanjer med de som är mot Assad och som kämpar för demokrati. Grunden för sådana kampanjer avgörs taktiskt beroende på lokala omständigheter och de politiska krafter som är inblandade. Vi bör ha som mål att få den breda rörelsen, inklusive fackföreningarna, freds rörelsen och antikrigsrörelsen att stöda dessa kampanjer.